

разумѣваше най добръ смьсъла на сладкыѣ Арбуезовы думы.

Останѣ само управительъ. Сърцето на Естевана тупаше силно, и дълбоко мълченіе са въдвори въ сѣдловището.

— Станѣте, брате мой, рече инквизиторътъ на управителя.

Този са издигна съвършено спокоентъ, като чловѣкъ безнадеженъ, който нѣмаше нищо вече общо съ този свѣтъ.

— Чадо мое, послѣдова инквизиторътъ като погледна на криво на столоветѣ на свидѣтелитѣ, на които сѣдѣха Естеванъ и Жуанъ д'Авила; видишь, чадо мое, че католическата религія, светата и господствующа въ Испанія насъждѣ опасно бѣдствува. Най виноваты сѣ въ тѣзи религіозны смутове онѣзи които неупотребяватъ властѣта съ която сѣ облечены за да обуздаватъ ереситѣ. Не че защото църквата може да са опропасти; тя е утвърдена на вѣчны основанія, но за да са запреварятъ безбройныѣ злины и са отърватъ отъ пагубата хиляды души, които катадневно са събарятъ въ пѣкъла. Ты, чадо мое, който по високото си положеніе имаше голѣма властъ въ Севила, си достоосъждителенъ, не само защото слушаше съ благодареніе разителныѣ ученія на Лютера, но еще и защото претѣжно търпѣніе показаше къмъ онѣзи които ты проповѣдахъ... еретицитѣ, които ты имаше длъжность да наковладишь на инквизиціята.

Че спіонинъ ли или управитель на града бѣхъ азъ? отговори Еммануилъ Аргозо като си издигна гордо главата.

— Съкогы сѣщото упорство! измърмора Петръ Арбуезъ съ лицемѣрна скърбъ. Но исповѣдашь найподирь не само че си ималъ сношенія съ еретицитѣ, но че и ты си еретикъ.

— Нищо таквось не исповѣдамъ, пое Еммануилъ; азъ са отговорихъ вече на тѣзи въпросы претърпѣхъ мѣкыѣ безъ да исповѣдамъ таквызи работы, защото щѣше да е